

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av inkomstskattelagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås en ändring av inkomstskattelagen. I den nya 72 a § som skall fogas till inkomstskattelagen skall bestämmas om långvarigt arbete på ett särskilt arbetsställe. Det föreslås att i lagen tas in en exakt tidsgräns för hur länge ett arbete skall pågå för att kunna betraktas som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe, varvid även skattefria resekostnadsersättningar kan betra-

las om de övriga villkoren uppfylls. Arbete som pågår högst två år på samma arbetsställe betraktas i regel som tillfälligt arbete. Under vissa förutsättningar betraktas likväl tre års arbete på samma arbetsställe som tillfälligt arbete.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt. Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2005.

MOTIVERING

1. Nuläge

Enligt 71 § i inkomstskattelagen (1535/1992) är skattepliktig inkomst inte kostnadsersättningar för resor, dagtraktamenten, måltidsersättningar och logiersättningar som arbetsgivaren har betalt för arbetsresor. Enligt 72 § i inkomstskattelagen avses med arbetsresa en resa som en skattskyldig tillfälligt företar till ett särskilt arbetsställe för att utföra arbetsuppgifter. Inom branscher där arbetstagaren ofta måste byta arbetsställe på grund av att det för branschen typiska arbetet är kortvarigt skall också de dagliga resorna mellan bostaden och ett särskilt arbetsställe betraktas som arbetsresa, under förutsättning att den skattskyldige inte har någon egentlig arbetsplats. Som arbetsresa betraktas inte resa mellan den skattskyldiges bostad och den egentliga arbetsplatsen och inte heller veckosluts- och andra liknande resor som under pågående arbeidskommendering har företagits mellan bostaden och det särskilda arbetsstället.

Med egentlig arbetsplats avses en plats där löntagaren arbetar stadigvarande. Har löntagare på grund av arbetets rörlighet ingen sådan plats där han eller hon stadigvarande arbetar, anses såsom egentlig arbetsplats den plats där han eller hon avhämtar arbetsorder,

förvarar arbetsplagg, redskap och material vilka används i arbetet, eller någon annan i fråga om arbetets utförande motsvarande plats.

I lagen ingår inte några bestämmelser om hur lång tid arbetet skall pågå för att kunna betraktas som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe och inte heller om i vilket skede den skattskyldiges arbete är till den grad långvarigt att arbetsstället blir den skattskyldiges egentliga arbetsplats. I enlighet med Skattestyrelsens anvisningar fattas på grundval av flera olika kriterier beslut om hur länge ett arbete skall pågå för att kunna betraktas som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe, varvid även skattefria resekostnadsersättningar kan betalas om de övriga villkoren uppfylls. Till dessa villkor hör bl.a. arbetsobjektets kortvarighet, arbetsskedets kortvarighet, bibehållande av den egentliga arbetsplatsen på ett annat av arbetsgivarens driftställen samt åtgärder som den skattskyldige har vidtagit i syfte att ordna sitt eget och sin familjs boende. I beskattningspraxis har en arbetsresa som varar relativt länge ansetts vara tillfällig, om den skattskyldige som arbetar på ett arbetsobjekt under en begränsad tid har varit tvungen att på grund av sitt arbete bo i tillfälliga bostadslokaler under sådana förhållanden att man rimligen inte kan kräva

att han eller hon flyttar sin bostad till det särskilda arbetsstället.

Tolkningsproblem har förekommit främst i situationer där en arbetsresa har varat mycket länge, t.ex. över ett år. I detta fall blir man tvungen att ta ställning till i vilket skede det inte längre är fråga om en tillfällig arbetsresa, utan om arbete på den egentliga arbetsplatsen. Enligt Skattestyrelsens anvisningar kan ett särskilt arbetsställe inte enbart på grundval av den tid arbetet pågår bli en egentlig arbetsplats, åtminstone inte när arbetet på ett särskilt arbetsställe har pågått i cirka ett år.

Centralskattenämnden meddelade den 22 juni 2005 två förhandsavgöranden om arbete i Olkiluoto (CSN 51/2005 och 52/2005). Det ena fallet gällde arbete som varade något under två år och det andra fallet gällde arbete som varade något under tre år på kärnkraftverksbygget i Olkiluoto. Centralskattenämnden ansåg att dagtraktamentena var skattefria i båda fallen. Högsta förvaltningsdomstolen upphävde centralskattenämndens avgöranden genom sina avgöranden av den 7 oktober 2005 (HFD:2005:64 och HFD 7.10.2005/2537). Enligt Högsta förvaltningsdomstolens avgöranden var Olkiluoto kärnkraftverksbygge inte ett särskilt arbetsställe i någotdera fallen, utan en egentlig arbetsplats. De dagtraktamenten som utbetalades för arbetet på byggsplatsen var skattepliktig inkomst.

Dagtraktamentet är avsett att vara en ersättning för de ökade levnadskostnader som uppkommer under en arbetsresa. Med dagtraktamente avses ersättning för en måttlig ökning av måltids- och andra levnadskostnader som arbetsresan förorsakar löntagaren. Till dagtraktamentet räknas inte ersättning för resande eller logi, utan löntagaren kan få särskild ersättning för dem. För att skattefritt dagtraktamente skall betalas förutsätts att ett särskilt arbetsställe ligger på mer än 15 kilometers avstånd antingen från löntagarens egentliga arbetsplats eller från hans bostad, beroende på varifrån resan har gjorts. Ett särskilt arbetsställe skall dessutom ligga på mer än 5 kilometers avstånd från såväl den egentliga arbetsplatsen som bostaden. År 2005 är heldagtraktamentet i hemlandet 30 euro och det partiella dagtraktamentet 14 euro.

Det har ansetts att den primära gränsen för

hur lång tid det tar för en egentlig arbetsplats att uppkomma är ungefär ett år. I beskattningspraxis har även en längre kommendering ansetts vara arbete på ett särskilt arbetsställe i vissa situationer, när det har varit fråga om arbete på ett arbetsobjekt som pågår en begränsad tid, i synnerhet när arbetstagaren har varit tvungen att bo i tillfällig inkvartering under kommenderingen. I ovan nämnda avgöranden av högsta förvaltningsdomstolen var det fråga om arbetsobjekt som pågår under en begränsad tid, och övernattningen i tillfällig inkvartering gavs ingen betydelse i avgörandena. Det är sålunda sannolikt att den allmänna tidsfrist som kommer att tillämpas i olika situationer efter högsta förvaltningsdomstolens avgöranden är ungefär ett år.

2. Föreslagna ändringar

I propositionen föreslås att i inkomstskattelagen tas in bestämmelser om långvarigt arbete på ett särskilt arbetsställe. Syftet är att den oklarhet som är förknippad med de nuvarande bestämmelserna i fråga om långvariga kommenderingar kunde undvikas i fortsättningen. I propositionen föreslås att i lagen tas in en exakt tidsgräns för hur lång tid ett arbete får pågå på samma arbetsställe för att kunna betraktas som tillfälligt. I den nya 72 a § i inkomstskattelagen skall föreskrivas om en tidsfrist för tillfälligt arbete.

I propositionen föreslås att en tidsfrist på två år skall betraktas som huvudregel. Arbete som pågår högst två år på samma arbetsställe betraktas sålunda som tillfälligt arbete. Om arbetet varar mer än två år, anses en egentlig arbetsplats uppkomma på arbetsstället för den skattskyldige. I tidsfristen på två år räknas med alla dagar, och därför förlänges inte t.ex. arbetsdagar, fridagar eller sjukdagar på ett annat arbetsställe tidsfristen. Tidsfristen skall vara allmän och den tillämpas när resans tillfälliga natur bedöms oberoende av om det är fråga om betalning av skattefria reseersättningar eller avdrag för sådana utgifter för inkomstens förvärvande som hänför sig till en arbetsresa.

När tvåårsregeln tillämpas har det inte någon betydelse t.ex. om det är fråga om arbete på ett arbetsobjekt som pågår under en begränsad tid eller om den skattskyldige utför

ett kortvarigt arbetsskede på ett bestående arbetsobjekt, utan bestämmelsen är allmän och den tillämpas inom alla branscher. Bestämmelsen tillämpas även när man bedömer arbetets tillfälliga natur inom de särskilda branscher som avses i 72 § 2 mom. i inkomstskattelagen. När bestämmelsen tillämpas skall t.ex. olika projektartade arbeten, projekt, byggarbeten, rivningsarbeten, röjningsarbeten och installationsarbeten vara likställda. När bestämmelsen tillämpas skall betydelse inte heller ges den skattskyldiges familjeförhållanden eller det att den skattskyldige har övernattnat i tillfällig inkvartering.

I 2 mom. föreskrivs om en tidsfrist på tre år som är längre än huvudregeln och som tillämpas endast i det fallet att alla de särskilda förutsättningar som anges i 2 mom. uppfylls. Tidsfristen på tre år tillämpas om det är fråga om arbete som pågår under en begränsad tid på ett arbetsobjekt på vilket utförs sådant arbete som till sin natur är tillfälligt arbete som upphör på arbetsstället när det tillfälliga arbetet är slutfört. Dessutom förutsätts att arbetet utförs på ett arbetsställe som befinner sig på mer än 100 kilometers avstånd från den skattskyldiges bostad och egentliga arbetsplats.

I tre års regeln är det fråga om arbetsprestationer på ett arbetsställe där det normalt utförs arbete som till sin natur är något annat än vad det är fråga om i tillfälligt arbete. Om det t.ex. på en fabrik görs en ombyggnad av fabriken, är det fråga om ett arbetsobjekt som pågår under en begränsad tid i fråga om ombyggnadsarbetet och ett arbete av detta slag upphör efter det att ombyggnaden är färdig. Likaså hör t.ex. nybyggnader, rivningsarbeten, röjningsarbeten och olika långvariga installationsarbeten i regel till tillämpningsområdet för 2 mom. Arbetets tillfälliga natur är inte bunden till några branschvisa begränsningar, utan bedömningen görs utifrån det faktum huruvida ett dylikt arbete upphör på arbetsstället efter det att det tillfälliga arbetsobjektet färdigställs. Till exempel de anställda på en personalmatsal kunde omfattas av treårsregeln, om matsalen omedelbart hör till en tillfällig byggarbetsplats och personalmatsalens verksamhet upphör när byggarbetsplatsen har blivit färdig. Däremot avses i 2 mom. inte olika projektartade arbeten där

arbete som är typiskt för arbetsstället i fråga utförs, fastän projekten i sig pågår under en begränsad tid. I detta fall är det ofta fråga om en situation där utförandet av projekt som till sin natur är likadana fortsätter på samma arbetsställe. Till exempel på ett skeppsvarv pågår byggandet av ett fartyg endast under en begränsad tid, men byggandet av fartyget är till sin natur sådant arbete som är typiskt för ett skeppsvarv, och ett arbete av detta slag upphör inte efter det att ett fartyg har färdigställts. Sålunda omfattas fartygsbyggnadsarbete av tvåårsregeln i 1 mom.

Om det är fråga om arbete som pågår under en begränsad tid på ett arbetsobjekt där sådant arbete utförs som till sin natur är tillfälligt och som upphör på arbetsstället i fråga när det tillfälliga arbetet färdigställs, har det för bedömningen av saken ingen betydelse hur länge arbetsobjektet pågår, utan arbetsobjektet kunde pågå t.ex. i fem år. Även i detta fall kunde den skattskyldiges arbete betraktas som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe, om den skattskyldiges arbete på ett dylikt arbetsställe pågår i högst tre år och arbetet utförs på ett arbetsställe som befinner sig på mer än 100 kilometers avstånd från den skattskyldiges bostad och egentliga arbetsplats.

Tidsfristen på tre år skall fastställas framför allt med tanke på sådana skattskyldiga som på grund av sin långa arbetsresa är tvungna att övernatta i tillfällig inkvartering på ett särskilt arbetsställe. Övernattning i tillfällig inkvartering är en omständighet som kunde anses påvisa resans tillfälliga natur, fastän arbetet på samma arbetsställe skulle ha pågått en mycket lång tid. För en person som bor under dylika omständigheter uppkommer dessutom i allmänhet ökade levnadskostnader. Det föreslås likväl inte att det skall föreskrivas att övernattning i tillfällig inkvartering utgör ett villkor för att arbetsplatsen skall betraktas som tillfällig, utan det föreslås i propositionen att ersättningar för resekostnader betraktas som skattefri inkomst för den tid som överstiger två år endast i fråga om de arbetsresor under vilka den skattskyldige har övernattnat i tillfällig inkvartering som är nödvändig på grund av det särskilda arbetsställets läge. Om övernattning i tillfällig inkvartering är en förutsättning för arbete på

tre års kommandering kunde betraktas som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe, kunde en enskild resa dagligen leda till att de villkor som fastställts för tillämpningen av tidsfristen på tre år inte uppfylls, och att ett arbete som pågår i tre år på arbetsstället i fråga inte alls betraktas som tillfälligt. Exempelvis hotellinkvartering, barackinkvartering eller gemensam inkvartering betraktas som tillfällig inkvartering.

På ett sätt som motsvarar en begränsning av skattefriheten föreslås att till 31 § i inkomstskattelagen fogas ett nytt 7 mom. i vilket rätten av dra av resekostnader föreslås bli begränsad, så att detta motsvarar rätten att betala skattefria resekostnadsersättningar. Enligt det nya 7 mom. i 31 § i inkomstskattelagen skall en skattskyldig ha rätt att i en situation som avses i 72 a § 2 mom. dra av resekostnaderna såsom utgifter för inkomstens förvärvande för den tid som överskrider två år endast i det fall att den skattskyldige på grund av en arbetsresa har övernattat i tillfällig inkvartering som är nödvändig till följd av det särskilda arbetsställets läge. Resekostnader som föranleds av de dagliga resorna har den skattskyldige likväl rätt att dra av på det sätt som anges i 93 § såsom resekostnader mellan bostaden och arbetsplatsen.

Tidsfristerna grundar sig på en bedömning av omständigheterna i fråga om varje skattskyldig, och det har inte någon betydelse att en annan arbetstagare som arbetar för samma arbetsgivare tidigare har arbetat eller efter den skattskyldige börjar arbeta på samma arbetsställe. På motsvarande sätt har det inte heller någon betydelse att arbetstagaren byter arbetsgivare, om den skattskyldige fortsätter att arbeta på samma arbetsställe.

I propositionen föreslås inte några ändringar i vad som förutsätts för att villkor för betalning av skattefria resekostnadsersättningar skall uppkomma, utan till denna del kvarstår gällande praxis. Sålunda avgörs i enlighet med gällande bestämmelser och praxis huruvida omständigheterna är sådana att det överhuvudtaget kan vara fråga om arbete på ett särskilt arbetsställe, och inte t.ex. arbete på en sekundär arbetsplats eller på den skattskyldiges andra egentliga arbetsplats.

I 3 mom. i paragrafen föreskrivs om situationer där arbetet av oförutsedda skäl fortgår

en längre tid än två eller tre år. Om det då arbetet inleds inte var känt att den skattskyldiges arbete kommer att fortgå en längre tid, och om det framgår senare att arbetet kommer att fortgå, kunde arbetet på vissa villkor anses vara tillfälligt ända tills det blir klart att arbetet kommer att fortgå. I propositionen föreslås att arbetet betraktas som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe ända tills det tydligt kan påvisas att arbetet kommer att fortgå, om arbetstiden ursprungligen hade överenskommit att vara lika lång som tidsfristen och om den överenskomna arbetsperioden fortgår en längre tid av sådana skäl som rimligen inte kan förutses. Om t.ex. ett företag i en situation som avses i 1 mom. i en anbudstävling får en byggnadsentreprenad som skall pågå i två år och om den skattskyldige sänds till byggarbetsplatsen för att arbeta där i två år, betraktas detta som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe. Om företaget efter två års arbete i en anbudstävling får ytterligare en entreprenad på samma arbetsplats, arbetar den skattskyldige som arbetat på arbetsstället i fråga inte längre efter två år på ett särskilt arbetsställe, men den skattskyldige går inte heller miste om skattefriheten i fråga om de resekostnadsersättningar som redan har betalats till honom. Om företaget däremot ursprungligen hade fått en entreprenad på t.ex. fyra år och om det genast hade varit klart att den skattskyldige kommer att arbeta i fyra år på detta arbetsställe, är det inte till någon del fråga om tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe.

Bestämmelsen kan tillämpas även i situationer där utförandet av ett arbetsskede som vanligen kan utföras på två år eller i situationer enligt 2 mom. på tre år av oförutsedda skäl drar ut på tiden och fortgår en längre tid än tidsfristen. I detta fall går den skattskyldige inte miste om skattefriheten i fråga om de resekostnadsersättningar som redan har betalats till honom retroaktivt, men skattefria ersättningar kan inte längre betalas efter det att det tydligt kan påvisas att arbetet fortgår i mer än två år eller i situationer som avses i 2 mom. i mer än tre år.

Om det genast från det att arbetet börjar är känt att den skattskyldiges arbete kommer att fortgå en längre tid än tidsfristen på samma plats, är det inte fråga om tillfälligt arbete på

ett särskilt arbetsställe och några skattefria resekostnadsersättningar kan då överhuvudtaget inte betalas till den skattskyldige. I annat fall leder regleringen till en situation där skattefria resekostnadsersättningar alltid kan betalas när ett arbete inleds på ett nytt arbetsställe oberoende av om det överhuvudtaget är fråga om sådana omständigheter som kan anses vara tillfälliga.

I 4 mom. föreslås att tidsfristerna tillämpas om ett särskilt arbetsställe under en period som motsvarar tidsfristen har varit den skattskyldiges huvudsakliga arbetsställe. Ett särskilt arbetsställe är den skattskyldiges huvudsakliga arbetsställe, om mer än hälften av alla de arbetsdagar som den skattskyldige har utfört under en tvåårsperiod eller i situationer enligt 2 mom. under en treårsperiod har utförts på samma arbetsställe.

Bestämmelsen lämpar sig för långvarigt arbete på ett särskilt arbetsställe, och villkoren i bestämmelsen om beräkning av tidsfristen uppfylls inte om det är fråga om kortvariga arbetsresor som regelbundet företas till samma arbetsställe. Om arbetstagaren t.ex. en gång i veckan arbetar i ett annat företags lokaler, begränsar den tidsfrist som fastställs i denna paragraf inte i praktiken betalning av skattefria resekostnadsersättningar.

En skattskyldig kunde även inom den fastställda tiden arbeta korta perioder på andra arbetsobjekt. Om den skattskyldige t.ex. arbetar i fem år var tredje vecka på ett särskilt arbetsställe, blir arbetsstället i fråga inte efter två eller tre års arbete den skattskyldiges egentliga arbetsplats till följd av den bestämmelse om tidsfrist som nu föreslås. Den skattskyldiges arbete på arbetsstället i fråga kan t.ex. efter ett års arbete utökas så att mer än hälften av arbetet försiggår på samma ställe. I detta fall är det inte längre fråga om tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe, om arbetet fortgår så att arbetsperioderna utgör en tvåårsperiod eller i situationer enligt 2 mom. en treårsperiod, under vilken mer än hälften av den skattskyldiges arbete försiggår på samma arbetsställe. Det är inte längre fråga om tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe efter den tidpunkt från vilken börjar en tvåårsperiod eller i situationer enligt 2 mom. en treårsperiod under vilken arbetsstället har varit den skattskyldiges huvudsakliga arbets-

ställe. Sålunda kunde en dylik period också föregås t.ex. av enskilda arbetsdagar, som utgör tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe, fastän arbetets tillfälliga natur eventuellt inte förverkligas under en senare period.

Enligt 4 mom. inleds beräkningen av tidsfristen från början, om arbetstagarens arbete på samma arbetsställe har avbrutits för en sammanhängande period av åtminstone sex månader. Tidsfristen skall vara tillräckligt lång för att rätten till betalning av dagtraktamenten inte skall kunna kringgåås med hjälp av korta avbrott i arbetskommenderingen. Å andra sidan vore det rimligt att den tid som börjar räknas från det att den egentliga arbetsplatsen uppstår börjar från början när den skattskyldige tillräckligt länge har arbetat på ett annat arbetsställe.

Avbrottet kunde bero på vad som helst, t.ex. arbete på ett annat arbetsställe, sjukdom eller permittering, men under avbrottet skall arbetstagaren också arbeta på ett annat arbetsställe innan beräkningen av tidsfristen kan börja om från början. Varaktigheten av arbetet på ett annat arbetsställe har inte någon betydelse, men avbrottet måste vara åtminstone sex månader. Sålunda räcker en enda arbetsdag på ett annat arbetsställe till för att tidsfristen skall börja räknas från början, om avbrottet varar minst sex månader.

3. Propositionens konsekvenser

3.1. Konsekvenser för betalningen av skattefria resekostnadsersättningar

Om en exakt tidsfrist tas in i lagen gör detta systemet med utbetalning av skattefria resekostnadsersättningar trögare och gör det omöjligt att i enskilda fall beakta särskilda omständigheter på samma sätt som för närvarande. Å andra sidan innebär de föreslagna bestämmelserna tydliga tillämpningsbestämmelser i en situation som för närvarande upplevs som något oklar. I den nuvarande situationen kan det anses vara motiverat att ange en exakt tidsfrist på grund av beskattningsbeslutens förutsebarhet och rättssäkerhet. Genom bestämmelserna minskas riskerna för att skattefria resekostnadsersättningar betalas oavsiktligt i situationer då det till följd av långvarigt arbete inte är fråga om sådant till-

fälligt arbete som avses i lagen.

3.2. Ekonomiska konsekvenser

Arbetets tillfälliga natur bedöms med stöd av de bestämmelser som föreslås mera schematiskt än för närvarande. I jämförelse med nuläget leder de föreslagna bestämmelserna likväl så gott som alltid till samma slutresultat eller till ett slutresultat som är fördelaktigare för den skattskyldige än för närvarande. I jämförelse med nämnda förhandsavgöranden av högsta förvaltningsdomstolen utvidgas rätten att betala skattefria resekostnadser-sättningar. Propositionen förväntas minska skatteinkomsterna i någon mån.

4. Beredningen av propositionen

Regeringens proposition har beretts vid finansministeriet. I samband med beredningen av propositionen har Skattestyrelsen, Finlands näringsliv rf, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf samt Byggnadsförbundet rf hörts. Utlåtanden om propositionen har begärts hos följande instanser: Akava rf, Finlands näringsliv rf, Centralhandelskammaren, Byggnadsförbundet rf, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf, Finlands Kommunförbund rf, Företagarna i

Finland rf, Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf och Skattebetalarnas Centralförbund rf.

5. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter det att den har antagits och blivit stadfäst. Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2005. Lagen tillämpas också på arbete som skulle ha börjat före lagens ikraftträdande.

Fastän bestämmelsen allmänt taget lindrar den nuvarande situationen är det möjligt med beaktande av mångtydigheten hos det tidigare rättsläget att bestämmelsen i vissa fall kan leda till ett slutresultat som är ofördelaktigare för den skattskyldige än för närvarande. Av denna orsak skall det särskilt föreskrivas att på yrkande av den skattskyldige skall i hans eller hennes beskattning tillämpas de bestämmelser som gäller vid lagens ikraftträdande, om arbetet på ett särskilt arbetsställe har börjat före lagens ikraftträdande och om de nuvarande bestämmelserna leder till ett slutresultat som är fördelaktigare för den skattskyldige.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av inkomstskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut fogas till 31 § i inkomstskattelagen av den 30 december 1992 (1535/1992), sådan den lyder delvis ändrad i lag 1170/1998 och 716/2004, ett nytt 7 mom. och till lagen en ny 72 a § som följer:

31 §

Särskilda stadganden om naturliga avdrag

En skattskyldig har rätt att i en situation som avses i 72 a § 2 mom. dra av resekostnaderna såsom utgifter för inkomstens förvärvande för den tid som överskrider två år endast i det fall att den skattskyldige på grund av en arbetsresa har övernattat i tillfällig inkvartering som är nödvändig till följd av det särskilda arbetsställets läge. Resekostnader som föranleds av de dagliga resorna har den skattskyldige likväl rätt att dra av på det sätt som anges i 93 §.

72 a §

Tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe

Som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe enligt 72 § betraktas arbete på samma arbetsställe i högst två år.

Som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe betraktas likväl arbete i högst tre år på samma arbetsställe, om det är fråga om arbete som pågår under en begränsad tid på ett arbetsobjekt på vilket utförs sådant arbete som till sin natur är tillfälligt arbete som upphör på arbetsstället när arbetet är slutfört. Dessutom förutsätts att arbetet utförs på ett

arbetsställe som befinner sig på mer än 100 kilometers avstånd från den skattskyldiges bostad och egentliga arbetsplats. För den tid som överskrider två år är ersättningarna för resekostnader skattefria inkomst endast när den skattskyldige på grund av en arbetsresa har övernattat i tillfällig inkvartering som är nödvändig till följd av det särskilda arbetsställets läge.

Om en arbetsperiod som har överenskommit att vara högst den tid som anges i 1 eller 2 mom. fortgår en längre tid av orsaker som skäligen inte har kunnat förutses, betraktas arbetet som tillfälligt arbete på ett särskilt arbetsställe ända tills det tydligt kan påvisas att arbetet kommer att fortgå en längre tid.

Tidsfristerna tillämpas om det särskilda arbetsstället under den tid som avses i 1 eller 2 mom. har varit den skattskyldiges huvudsakliga arbetsställe. Tidsfristen börjar räknas från början, om den skattskyldiges arbete på samma arbetsställe har avbrutits för en sammanhängande period av minst sex månader och den skattskyldige under denna tid har arbetat på ett annat arbetsställe.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Denna lag tillämpas första gången vid beskattningen för år 2005. Lagen tillämpas också på arbete som har börjat före lagens ikraftträdande. Om arbetet på ett särskilt arbetsställe har börjat före lagens ikraftträdande, tillämpas på yrkande av den skattskyldige

i hans eller hennes beskattning de bestämmelser som gäller vid före lagens ikraftträdande om de leder till ett slutresultat som för _____ den skattskyldige är fördelaktigare än en tillämpning av denna lag.

Helsingfors den 2 december 2005

Republikens President

TARJA HALONEN

Finansminister *Eero Heinäluoma*